

ความตกลง
ระหว่าง
ราชอาณาจักรไทย
และ
สาธารณรัฐมอริเชียส
เพื่อ
การเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐมอริเชียส

มีความปรารถนาที่จะจัดทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑
ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือในนามของส่วนราชการ ของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีที่พึงปรังที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้ง ภาษีที่เก็บจากผลได้จากการขายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ตลอดจนภาษีที่ เก็บจากยอดเงินค่าจ้าง หรือเงินเดือนที่จ่ายโดยวิสาหกิจ
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ ได้แก่
  - (ก) ในกรณีประเทศมอริเชียส
    - (๑) ภาษีเงินได้
(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีมอริเชียส")
    - (ข) ในกรณีประเทศไทย
      - (๑) ภาษีเงินได้ และ
      - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")
๔. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันในสาระสำคัญที่บังคับจัดเก็บ ในนามรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในความตกลงนี้เป็นการ เพิ่มเติม หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน
๕. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้แก่กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลง ที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ และหากมีความต้องการที่จะ เปลี่ยนแปลงบทบัญญัติใดๆ ในความตกลงฉบับนี้โดยไม่มีผลกระทบต่อหลักการทั่วไปนั้น การเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นจะสามารถทำได้โดยการตกลงร่วมผ่านการแลกเปลี่ยนหนังสือ

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. ในความตกลงนี้
  - (ก) คำว่า "ประเทศมอริเชียส" หมายความว่าสาธารณรัฐมอริเชียสและรวมถึง
    - (๑) อาณาเขตและเกาะทั้งหลาย ซึ่งตามกฎหมายของประเทศมอริเชียสถือเป็น รัฐมอริเชียส
    - (๒) ทะเลอาณาเขตของประเทศมอริเชียส และ

- (๓) พื้นที่อื่นใด นอกทะเลอาณาเขตของประเทศมอริเชียสที่กฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรือต่อไปอาจกำหนด และภายใต้กฎหมายของประเทศมอริเชียสให้เป็นพื้นที่รวมถึงไหล่ทวีปซึ่งอยู่ภายใต้สิทธิของประเทศมอริเชียสที่อาจใช้สิทธิเกี่ยวกับทะเล ก้นทะเล และดินใต้ผิวดินก้นทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้นๆ ได้
- (๒) คำว่า "ประเทศไทย" หมายความว่าราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรือต่อไปอาจกำหนดให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิเกี่ยวกับก้นทะเลและดินใต้ผิวดินก้นทะเลและทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้นๆ ได้
- (ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศมอริเชียสหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ง) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นบริษัทหรือนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- (จ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
- (๑) ในกรณีของประเทศมอริเชียส รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
  - (๒) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
- (ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ช) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือ หรือทางอากาศ ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางเรือหรือการเดินทางอากาศระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น
- (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่เป็นคนชาติหรือมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ตลอดจนบุคคลตามกฎหมายใดๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคมหรือหน่วยใดๆ ที่มีสถานภาพของตนนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

- (ณ) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท ทรัสต์ กองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่ง ตลอดจนคณะบุคคลใดๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยภาษี และ
- (ง) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีมอริเชียสหรือภาษีไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด
๒. เมื่อใดก็ตามที่ความตกลงนี้ใช้บังคับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในความตกลงนี้ ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษี ซึ่งความตกลงนี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับของรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใดๆ ภายใต้กฎหมายของประเทศนั้นที่มีหน้าที่เสียภาษีโดยเหตุผลแห่งภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่พักตั้ง สถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐผู้ทำสัญญา และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ หรือในนามของส่วนราชการของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มิให้รวมถึงบุคคลใดซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้น
๒. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานะภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
- (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
- (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยใน

ทั้งสองรัฐ ให้ถือว่า เป็นผู้มั่งมีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ
ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลง
ร่วมกัน

๓. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บริษัทเป็นผู้มั่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
ทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มั่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บริษัทนั้นได้ก่อตั้งขึ้น หรือภายใต้กฎหมาย
ที่ถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มั่งมีถิ่นที่อยู่ ถ้าบริษัทนั้นยังคงเป็นผู้มั่งมีถิ่นที่อยู่ในทั้งสองรัฐ จะถือว่ามั่ง
มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีสถานการจัการตั้งอยู่ ถ้าไม่อาจกำหนด รัฐที่ตั้งของสถานจัการของบริษัท
นั้นได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ พยายามแก้ไขปัญหาโดย
ความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง
สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง
- (ก) สถานจัการ
  - (ข) สาขา
  - (ค) สำนักงาน
  - (ง) โรงงาน
  - (จ) โรงช่าง
  - (ฉ) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษา
สินค้าสำหรับบุคคลอื่น
  - (ช) ที่ทำการเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ หรือไร่สวน
  - (ซ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้น
ทรัพยากรธรรมชาติ
  - (ณ) การติดตั้งหรือโครงสร้างที่ใช้เพื่อการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติ

๓. คำว่า "สถานประกอบการดาว" ในทำนองเดียวกันให้หมายรวมถึง
- (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้ง หรือกิจกรรม ตรวจสอบเกี่ยวกับโครงการนั้น ในกรณีที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมนั้นดำเนินการ ติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน
  - (ข) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง โดยผ่านทางลูกจ้างหรือพนักงานอื่นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ทั้งนี้ กิจกรรม ในลักษณะนั้นดำเนินการติดต่อกัน สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้อง เป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า ๖ เดือน ในระยะเวลา สิบสองเดือนใดๆ
๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการดาว" ให้ถือว่าไม่รวมถึง
- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือ การจัดส่งสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
  - ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดส่ง
  - ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่ง ประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
  - ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือ รวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
  - จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียม การหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
  - ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้ มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ
๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ เมื่อบุคคล (นอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพ เป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖) กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการดาวในรัฐนั้น แม้ว่า บุคคลนั้นไม่มีสถานธุรกิจประจำในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

- ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญา
ในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นแต่ว่ากิจกรรมของบุคคลนั้นจะถูกจำกัดเพียงการซื้อสิ่งของ
หรือสินค้าให้กับวิสาหกิจ
- ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าที่เป็นของ
วิสาหกิจนั้น โดยบุคคลนั้นดำเนินการทำการส่งมอบมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าใน
นามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นปกติ
๖. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะไม่ได้ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจไปอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางนายหน้า
ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคล
เช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน
๗. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งควบคุม หรืออยู่
ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบ
ธุรกิจไปอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้
บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งเงินได้จาก
การเกษตรหรือการป่าไม้ จะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้ความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา
ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหา
ริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบท
บัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์
และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็น
ค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ แหล่งแร้ และทรัพยากร
ธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการ ใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งประกอบ ธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเป็นกำไรของสถานประกอบการถาวรในส่วนที่ พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็น วิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะ เช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็น สถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความ มุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและ การจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น ใดๆก็ตาม การจ่ายของสถานประกอบการถาวร(ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจนั้น ไม่ให้นำมา หักเป็นรายจ่ายสำหรับการจ่ายในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือการจ่าย ใดๆอื่นๆที่ คล้ายคลึงกัน เพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่นๆ หรือในรูปของค่านายหน้า

เพื่อการบริการเฉพาะอย่างหรือเพื่อการจัดการให้ หรือในรูปของดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่วิสาหกิจเป็นผู้ให้กู้แก่สถานประกอบการถาวร เว้นแต่กรณีที่วิสาหกิจประกอบกิจการธนาคารที่มีดอกเบี้ยเกิดขึ้นจากเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรกู้ยืม

ในทำนองเดียวกัน การกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรจะไม่ให้ถือเป็นรายรับ (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) สำหรับจำนวนที่เรียกเก็บจากสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจนั้นในส่วนของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่นใดในรูปของค่านายหน้าสำหรับการบริการเฉพาะอย่าง หรือเพื่อการจัดการให้ หรือค่าดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่สถานประกอบการถาวรเป็นผู้ให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจแห่งนั้น เว้นแต่กรณีที่วิสาหกิจประกอบกิจการธนาคาร ที่มีดอกเบี้ยเกิดขึ้นจากเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรกู้ยืม

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้
๕. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจไม่เพียงพอ บทบัญญัติข้อนี้จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้กฎหมายใดๆของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดภาระภาษีของบุคคล โดยมีเงื่อนไขว่า กฎหมายนั้นจะใช้บังคับอย่างสม่ำเสมอตามหลักการในข้อนี้ ครอบคลุมเท่าที่ข้อมูลซึ่งเจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยให้
๖. มิให้กำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๗. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๘. ในกรณีกำไรที่ได้รวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘
การขนส่งทางเรือและอากาศยาน

๑. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาจากการใช้ จากความล่าช้า หรือจากการให้เช่า ตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือท้องแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งตู้สินค้า) ซึ่งเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับเงินได้จากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้ถือปฏิบัติตามความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ และ ๒ เสมือนเป็นเงินได้ที่ได้รับจากการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศด้วย
๔. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บังคับแก่กำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้
(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุง เช่นว่านั้น ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งความตกลงนี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น
- ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
๓. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น สิทธิในหุ้น หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนร่วมในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆในบริษัท ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของกฎการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติ ข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตรวจเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตรวจเท่าที่การถือหุ้นในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ ๑๑

ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ภายใต้เงื่อนไขตามวรรค ๑ ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
(ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

๓. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น ถ้าได้รับโดย หรือผู้เป็นเจ้าของผลประโยชน์นั้น คือ
- (ก) รัฐบาล องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือในนามของส่วนราชการของอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) สถาบันต่างๆ หน่วยหรือคณะกรรมการ ซึ่งรัฐบาล องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือส่วนราชการของรัฐของอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของ
- ๔ คำว่า " ดอกเบี้ย " ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนวนหรือไม่มี และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเอมิยมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร และหุ้นกู้เท่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น ค่าปรับเนื่องจากความล่าช้าในการจ่ายเงินจะไม่ถือเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า " ดอกเบี้ย " จะไม่หมายรวมถึงรายการใดๆ ที่ถือเป็นเงินปันผลภายใต้บทบัญญัติข้อ ๑๐ ของความตกลงนี้
๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ , ๒ และ ๓ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๖. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่เกิดโดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องนั้นเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้นมีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่ซึ่งตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้น จะต้องไม่เกิน
- (ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่รวมถึงฟิล์มภาพยนตร์และฟิล์ม เทป หรือ ดิสก์ ที่ใช้ในการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์
- (ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ
๓. คำว่า "ค่าสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทน เพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ และงานด้านฟิล์ม เทป หรือดิสก์ (ที่ใช้ในการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์) สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง โปรแกรมคอมพิวเตอร์ แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อเสนอเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธินั้น

เกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่งนั้นโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐ
นั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการ
สำคัญ กับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้
บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือ รัฐนั่นเอง องค์การบริหาร
ส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น
ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวร
หรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่า
สิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือ ฐานประกอบการ
ประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร
หรือ ฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือ
ระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิ
หรือข้อสันเทษอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้
ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติ
ของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้
คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ
แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุ
ไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
นั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการ
ถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

- สิ่งหาวิมทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นนั้น(โดยลำพังหรือรวมกับ วิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสิ่งหาวิมทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือ หรืออากาศยานเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑ วรรค ๒ และ วรรค ๓ ของข้อนี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือ กิจกรรมอิสระอื่นๆ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ว่าผู้นั้นมีอยู่เป็นปกติซึ่งฐาน ประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบ กิจกรรมของผู้นั้น หากผู้นั้นมีฐานประกอบการเช่นนั้น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เฉพาะจำนวนเงินได้เท่าที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น
๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, ๑๙ และ ๒๐ เงินเดือน ค่าจ้าง และ ค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัว เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้

ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
- (ก) ผู้รับนั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกัน ไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลา ๑๒ เดือนใดๆ และ
  - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ
  - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมีได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน ที่กระทำในเรือ หรืออากาศยาน ที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการ

คำปวยการของกรรมการ และเงินที่ได้รับที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะหรือในนามของสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทิจักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือ

- นักดนตรีหรือนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ เงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๑ ให้ยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจการนั้นได้กระทำขึ้น หากการเยียนรัฐนั้น ได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนของรัฐ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือสถาบันสาธารณณะของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

๑. ภายใต้ข้อบังคับแห่งบทบัญญัติในวรรค ๒ ของข้อ ๑๘ เงินบำนาญและเงินได้ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญหรือเงินได้อื่น ที่จ่ายตามโครงการสาธารณณะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญาหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๙

บริการส่วนรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญ

ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ หรือองค์การ ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ แก่รัฐนั้น องค์การบริหารของรัฐ ส่วนหรือหน่วยของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐ นั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็น ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ หรือองค์การตามกฎหมาย ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐ หนึ่งนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น องค์การบริหาร ส่วน หรือหน่วยของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้า บุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับแก่เงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน ที่คล้ายคลึงกัน และเงินบำนาญ ที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆที่ดำเนินการ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการ ส่วนหรือหน่วย ของรัฐ นั้น

ข้อ ๒๐

อาจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๕ อาจารย์ ครู หรือนักวิจัยผู้ซึ่งไปเยือนรัฐทำสัญญา รัฐหนึ่งเป็นการชั่วคราวเป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอน หรือ ดำเนินการวิจัยที่มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นในรัฐนั้น และเป็น ผู้ซึ่งก่อนหน้านี้จะไปเยือนเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินค่าตอบแทน

จากการสอนและการวิจัยนั้นจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาครั้งแรก โดยมีเงื่อนไขว่า ค่าตอบแทนเช่นว่าของบุคคลนั้นได้รับนอกภูมิจำนวน

๒. บทบัญญัติข้อนี้จะไม่ใช้บังคับแก่เงินได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยมิใช่เพื่อประโยชน์ของสาธารณะ แต่เพื่อประโยชน์ของเอกชนหรือบุคคลใดเป็นส่วนมากหรือทั้งหมด

ข้อ ๒๑

นักศึกษา และผู้ฝึกงานทางธุรกิจ

นักเรียนหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจซึ่งเข้าไปอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาครั้งแรกเพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม และเป็นผู้ ซึ่งก่อนหน้าที่จะเข้าไปอยู่นั้น เป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีจากรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงครั้งแรก ถ้าเงินที่ได้รับนั้นได้รับนอกภูมิจากรัฐที่กล่าวถึงในรัฐแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษา หรือการฝึกอบรม

ข้อ ๒๒

เงินได้อื่นๆ

๑. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค ๒ ของบทบัญญัตินี้ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาครั้งแรกที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของความตกลงนี้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาครั้งแรก ดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้น จากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้นมีส่วนเกี่ยวเนื่องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐาน

ประกอบการ ประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้น จะให้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ
แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๓
การจัดภาษีซ้อน

๑. ในประเทศมอริเชียส การเก็บภาษีซ้อนจะได้รับการจัดดังนี้
  - (ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศมอริเชียสได้รับเงินได้จากประเทศไทย อาจนำภาษีที่ได้ชำระแล้วจากเงินได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ มาเครดิตออกจากภาษีมอริเชียสที่เรียกเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่ใน
  - (ข) ในกรณีที่บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจ่ายเงินปันผลให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศมอริเชียส ซึ่งถือหุ้นโดยทางตรงหรือทางอ้อมเป็นจำนวนอย่างน้อยร้อยละ ๑๐ ของทุนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล เครดิตนั้นจะต้องพิจารณาถึงภาษีไทยที่ต้องชำระโดยบริษัทแรกที่กล่าวถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรซึ่งเงินปันผลนั้นได้จ่าย (โดยเพิ่มเติมจากจำนวนภาษีไทยที่ได้รับอนุญาตให้เครดิตได้ภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค (ก) ของวรรคนี้)
โดยมีเงื่อนไขว่าการเครดิตภาษีใดๆภายใต้อนุวรรค (ก) และ (ข) จะต้องไม่เกินภาษีของมอริเชียส (ที่ได้คำนวณไว้ก่อนการเครดิต) ซึ่งเหมาะสมกับกำไรหรือเงินได้ที่ได้รับจากแหล่งในประเทศไทย
๒. ในประเทศไทย การเก็บภาษีซ้อนจะได้รับการจัดดังนี้
  - (ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้จากประเทศมอริเชียส อาจนำภาษีที่ได้ชำระแล้วจากเงินได้ในประเทศมอริเชียสตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ มาเครดิตออกจากภาษีไทยที่เรียกเก็บจากผู้มีถิ่นที่อยู่ใน
  - (ข) ในกรณีที่บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศมอริเชียสจ่าย เงินปันผลให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่งถือหุ้นโดยทางตรงหรือทางอ้อมเป็นจำนวนอย่างน้อยร้อยละ ๑๐ ของทุนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล เครดิตนั้นจะต้องพิจารณาถึงภาษีมอริเชียส ที่ต้องชำระโดยบริษัทแรกที่กล่าวถึงในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรซึ่งเงินปันผลนั้นได้จ่าย (โดยเพิ่มเติมจากจำนวนภาษีมอริเชียสที่ได้รับอนุญาตให้เครดิตได้ภายใต้บทบัญญัติของอนุวรรค (ก) ของวรรคนี้)

โดยมีเงื่อนไขว่าการเครดิตภาษีใดๆ ภายใต้อนุวรรค (ก) และ (ข) จะต้องไม่เกินภาษีของไทย
(ที่ได้คำนวณไว้ก่อนการเครดิต) ซึ่งเหมาะสมกับกำไรหรือเงินได้ที่ได้รับจากแหล่งใน
ประเทศมอริเชียส

๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการยอมให้ถือเป็นเครดิต ภาษีที่ได้ชำระในประเทศมอริเชียส
หรือประเทศไทย แล้วแต่บริษัทจะกำหนด ให้ถือว่ารวมถึงภาษีซึ่งควรจะได้เสียในรัฐ
ผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง แต่ได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นโดยรัฐใดรัฐหนึ่ง ตามกฎหมาย
ภายในของรัฐนั้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษี
อากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือ
เป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น
ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑ อยู่ บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับรวมถึงบุคคลผู้ที่ไม่มีถิ่นที่อยู่
ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการพาณิชย์ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐ
ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการ
อนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบ
กิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมีทุนที่เป็นเจ้าของหรือถูกควบคุมบางส่วนหรือทั้งหมด
ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม โดยผู้มีถิ่นที่อยู่คนเดียวหรือหลายคนในรัฐผู้ทำสัญญาอีก
รัฐหนึ่ง จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติ

- ตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับกรรมนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่า การเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิไลนกิจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับ
๔. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นภาระผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้อง ยอมให้แก่ผู้มี ดินที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหัก ลดใดๆเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความ รับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีดินที่อยู่ในรัฐของตน
  ๕. ในบทบัญญัติของข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของความตกลงนี้

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีบุคคลผู้มีดินที่อยู่หรือเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง พิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสีย ภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตน ต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีดินที่อยู่โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่ บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา ถ้ากรณีของบุคคลผู้นั้นอยู่ภายใต้วรรค ๑ ของข้อ ๒๕ ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ผู้นั้นเป็นคนชาติคำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้มีการแจ้งการกระทำครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตาม บทบัญญัติแห่งความตกลงนี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะ หาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลง ร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอัน ไม่เป็นไปตามความตกลงนี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับความตกลงนี้ โดยการตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อการขจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ใน ความตกลงนี้ได้ด้วย

๔. : เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง รวมทั้งติดต่อผ่าน คณะกรรมการร่วมที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดังกล่าวหรือผู้แทนของตน เพื่อความ- มุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตาม บทบัญญัติของความตกลงนี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษี อากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับ ความตกลงนี้ โดยการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศนั้นจะไม่ถูกจำกัดโดยบทบัญญัติข้อ ๑ ข้อสนเทศใดที่มีการแลกเปลี่ยนนั้นให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับ ภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้ง ศาลและองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือ การจัดเก็บ การบังคับหรือ การดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของความ ตกลงนี้ บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่เช่นว่านั้น จะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่า นั้น บุคคลหรือ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของ ศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพัน บังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดต้อง
- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติ ทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดย ปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพหรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับ นโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘

การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดโดยกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อที่จะทำให้ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้ ความตกลงจะมีผลบังคับใช้ในวันที่ได้แจ้งครั้งหลังนั้น
๒. บทบัญญัติของความตกลงนี้จะมีผลบังคับใช้
  - (ก) ในประเทศมอริเชียส
ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้สำหรับปีเงินได้ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้
  - (ข) ในประเทศไทย
    - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้
    - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่ความตกลงนี้มีผลบังคับใช้

ข้อ ๒๑๔
การเลิกใช้

๑. ความตกลงนี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกความตกลงโดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรผ่านวิถีทางการทูตเพื่อขอยกเลิกไม่ช้ากว่าวันที่ ๓๐ มิถุนายนของปีปฏิทินใดๆ เมื่อความตกลงนี้มีผลบังคับใช้แล้วเป็นระยะเวลา ๕ ปี
๒. ในกรณีเช่นว่านั้น ความตกลงนี้เป็นอันเลิกมีผลบังคับใช้ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
  - (ก) ในประเทศมอริเชียสในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้สำหรับปีเงินได้ใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิก และ
  - (ข) ในประเทศไทย
    - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิก
    - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามใน
ความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ หนึ่ง ตุลาคม
ปีหนึ่งพันเก้าร้อยเก้าสิบเจ็ดแห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาอังกฤษ และ ไทย ต้นฉบับทุกฉบับ
ใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีข้อแตกต่างให้อ้างตัวบทฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

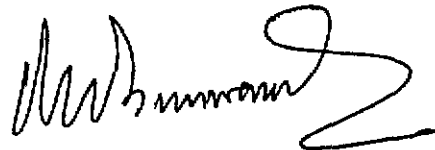
ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐมอริเชียส

(นายพิทักษ์ อินทวิทย์นันท์)

รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

(นายวสันต์ कुमार นูนวารี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

พิธีสาร

ในการลงนามความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐ
มอริเชียสเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้
ได้ตกลงกันว่าบทบัญญัติดังต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของความตกลง

เป็นที่เข้าใจว่า

- (ก) ตามวรรค ๑ วรรค ๒ วรรค ๖ วรรค ๗ และ วรรค ๘ ของข้อ ๗ ข้อ ๘ และ ข้อ ๙ ของ
ความตกลงนี้ คำว่า "กำไร" ให้นิยามรวมถึงเงินได้ด้วย
- (ข) ตามวรรค ๒ ของข้อ ๘ หากประเทศไทยใช้อัตราภาษีที่ต่ำกว่าสำหรับเงินได้ที่ได้รับโดย
วิสาหกิจของประเทศอื่นจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ จะมีผล
บังคับใช้กับความตกลงนี้ด้วย
- (ค) ตามวรรค ๕ ของข้อ ๑๐ จะไม่แปลความเป็นการป้องกันไม่ให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเก็บ
ภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากการจำหน่ายกำไรของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่
ในรัฐนั้น
- (ง) ตามอัตราภาษีที่กล่าวไว้ในข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ และ ข้อ ๑๒ หากประเทศไทยใช้อัตราภาษีที่
ต่ำกว่าสำหรับเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิ ภายใต้ความตกลงใดๆเพื่อการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่ได้ตกลงกันไว้หลังจากวันที่มีการลงนามใน
ความตกลงนี้ จะมีผลบังคับใช้กับความตกลงนี้ด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนาม
ในความตกลงนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ หนึ่ง ตุลาคม ปีหนึ่งพันเก้าร้อยเก้าสิบเจ็ด แห่ง
คริสต์ศักราช เป็นภาษาอังกฤษ และ ไทย ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มี
ข้อแตกต่างให้ถือด้วยฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(นายพิทักษ์ อินทวิทย์นันท์)

รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐมอริเชียส

(นายवलันต์ कुमार บุนวารี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง